

Els Dòria: La Galera va començar amb dos contes de l'Àngels Ollé

Andreu Sotorra.

Maria Angels Ollé, mestra i pedagoga arrelada a Reus, és en part la protagonista dels inicis de vint-i-cinc anys d'història de l'Editorial La Galera, sens dubte la de més prestigi en edicions per a nois i noies, Angels Ollé, a l'any 63 era una jove mestra de l'escola Talitha de Barcelona on anaven les filles d'Andreu Dòria i Dexeus, fundador de l'editorial. La nissaga, però, no s'ha estroncat. A part del mateix fundador, els fills han col·laborat en aquests vint-i-cinc anys en l'extensa producció de la casa i un d'ells, Romà Dòria, porta en part la gestió actual. Els Dòria parlen amb satisfacció d'aquests vint-i-cinc anys. Les Reials Drassanes del Port de Barcelona van ser el marc idoni per reunir els més de 300 col·laboradors entre autors i il·lustradors, de l'editorial. 32 col·leccions diferents. I un total de 17 milions d'exemplars editats i reimpresos. Una llarga i profitosa travesia.

Vaig ser jo -diu Andreu Dòria- qui va hissar la vela d'aquell petit vaixell i ara em toca d'agrair. Les persones, més que les estadístiques, han

estat qui amb el seu caliu han fet possible l'objectiu que preteníem. Andreu Dòria es refereix al novembre de 1963 i té ben present els primers inicis del projecte. La Maria Angels Ollé -diu- va anar dissenyant els primers personatges de La Galera. I així van sortir els dos primers llibres de la casa: *Els tres avions amics* i *La cullereta*. L'editorial, que als principis treballava de manera gairebé artesanal i familiar, aviat va prendre empena.

La galera d'or

Però no seria fins dos anys després, al 1965, que s'oficialitzaria definitivament la seva entrada al registre. La primera col·lecció -explica ara Andreu Dòria- va ser projectada i definida amb l'assessorament de Marta Mata. La vam batejar amb el nom de *La galera d'or*. Va ser la que va recollir els dos primers llibres de l'Àngels Ollé. Cap al 1964 ja formàvem un primer equip de gent col·laboradora. Per a La Galera -afirma Andreu Dòria- l'Àngels Ollé va representar una troballa. A més de la prodigalitat de la seva imaginació, ens presentava un conte darrera de l'al-

tre, i ens sorprenia amb una gran sensibilitat.

La Galera s'enorgulleix d'un títol sobre tots els altres. Era l'any 1966 que es feia la primera edició del llibre de Sebastià Sorribes *El zoo d'en Pitús*. El zoo d'en Pitús -expliquen els Dòria- és la novel·la infantil catalana de més difusió. Porta disset edicions en català, catorze en castellà i ha estat traduïda a l'èuscar, al francès i segueix sent un best-seller. Se'n va voler fer una adaptació cinematogràfica, però aleshores el Ministeri d'Informació i Turisme va denegar-ne la realització quan el guió ja estava ben enllestí.

La cullera de sopa

A més del protagonisme inicial de Maria Angels Ollé, a l'any 1977, l'editorial li proposa d'iniciar la col·lecció *La cullera de sopa* que a hores d'ara compta amb quaranta-dos títols. Aquesta col·lecció -diuen ara els editors- és un esforç de l'Àngels Ollé per oferir en forma de petits contes uns exercicis sensorials que permetin de desenvolupar als nens les seves aptituds bàsiques i alhora assu-

del dels accidents de les coses en el procés constant de l'adquisició del llenguatge.

A l'any 1978, La Galera es converteix en societat anònima. Un any després canvia de domicili des de la torre del carrer de l'Art a l'actual de la Ronda del Guinardó. Als anys vuitanta, el rebost inicial es converteix en un magatzem ubicat a la Llagosta. Perquè una cosa és clara: 32 col·leccions i 17 milions d'exemplars impresos fan un pes enorme i, ni que s'hagin venut, el pes al celler de l'editorial sempre deixa un rastre. Tot i així, al marge de números i estadístiques, l'esperit de La Galera segueix sent aquell que ja plasmava l'Àngels Ollé en un dels primers contes de la història editorial de la casa: *Doncs a mi m'agrada una altra cosa: volar però ni molt alt ni molt baix, per sobre els terrats, i fer adéu a tots els nens de la ciutat*.

Els Dòria segueixen volant. Però com va afirmar el President del Parlament de Catalunya a les Drassanes, ho fa amb un rumb fix, amb el cap i amb el cor. Amb el cor i amb el cap. Les dèries que arriben a 25 anys ja no se les treu ningú del damunt ◊